

efter at have hørt den Udtalelse, hvormed den højtærede Justitsminister fremkom, nemlig, at han var villig til at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse, at han selv saa, at Straffelovens § 180 var meget uheldigt affattet, at følge mig, naar jeg tillader mig at stille Forslag om at ende denne Sag med en Dagsorden. Med Formandens Tilladelse skal jeg oplæse mit Forslag for Tinget:

„Idet Folketinget forventer, at Justitsministeren inden næste Samling foretager Skridt til en Revision af § 180 i almindelig borgerlig Straffelov, og de deraf afhængige Lovbestemmelser, gaar Tinget over til den næste Sag paa Dagsordenen.“

Jeg tror, at hvis vi ønske, at naa til et Resultat, hvis vi her ønske at udtale et alvorligt Ønske om at komme bort fra Autorisation af den offentlige Prostitution, vil Vedtagelsen af en saadan Dagsorden være det virksomste Skridt i den Retning, et Skridt, der da ad Aare kan føre til et virkelig Fremstridt.

Formanden (Høgshro): Det er alene om den Dagsorden, der nu blev oplæst, at Forhandlingerne herefter maa føres.

Ordføreren (Tang): Jeg vil tilraade, at vi ikke gaa ind paa dette Forslag, da det er stillet for at forpurre det hele. Hvorledes kan det ærede Medlem nu komme og sige, at han vil henstille Sagen til Justitsministeren? Før har han staaet paa den Side, at man kunde ikke henvide nogen Sag til den nuværende Justitsminister, fordi han ikke vil fremme den. Vi vide jo om den nuværende Justitsminister — det har han gaabent og ærlig bekendt — at han holder paa, hvad han har, at han nok kan forandre noget paa Enkelthederne, men at han holder paa sin Prostitution. Hvorledes kan saa det ærede Medlem henstille Sagen til Justitsministeren? Før har jo det ærede Medlem og hans nærmeste Meningsfæller været meget mod, man skulde have en saadan Tillid til Justitsministeren, at man skulde henvide Sagen til ham, men nu kommer dermed det ærede Medlem for at forpurre det, og for at vi ikke skulle faa noget ud deraf. Jeg tillader mig derfor at tilraade Tinget, at vi ikke gøre det, men forkaste det ærede Medlems Forslag til en Dagsorden.

Wagner: Jeg vil tillade mig at anbefale det fremjatte Forslag til Dagsorden, idet jeg finder, at det er en ret naturlig Ende paa en Forhandling, der har vist den

største Forvirring. Det bliver mere og mere konstateret, at man slet ikke ved, hvor man kommer hen, naar man vedtager det nu foreliggende Forslag, navnlig saaledes som det utvivlsomt vil blive ændret, og derfor finder jeg det naturligt og rigtigt, at alle vi, der virkelig erkende, at den nuværende Ordning er i høj Grad utilfredsstillende, stille Opfordring til den højtærede Justitsminister om at søge disse Ulemper afhjulpne. Den højtærede Justitsminister har selv udtrykkelig udtalt, at han fandt Affattelsen af § 180 meget uheldig, og derfor er det naturligt, at den søges ændret.

Falkenstjerne: Jeg vil kun over for den ærede Ordfører bemærke, at naar den ærede Ordfører sagde, at dette Forslag fremkom for at forpurre Sagen, maa jeg paa det bestemteste protestere. Dette Forslag er fremkommet for at naa til et Resultat i denne Sag. Jeg tror ikke, den ærede Ordfører virkelig mener, at det Forslag, han har indbragt her, bliver til Lov, og naar den ærede Ordfører, som jeg er overbevist om, godt ved, at det ikke bliver til Lov, er det i Virkeligheden kun et Demonstrationsnummer. Jeg tror, at over for en Sag som den nuværende skal man mindst af alt indlade sig paa Demonstrationer. Det er en for alvorlig Sag til, at man skulde gaa til at vedtage her i Folketinget et umuligt Forslag. Saa er det betydeligt bedre, om man naar til et virkelig, reelt Fremstridt om end lille. Efter den Modtagelse, som den ærede Ordfører og Meningsfællers Forslag har faaet fra anden Side, ja selv fra den højtærede Justitsministers, forekommer det mig, at det maatte være ærede Medlemmer klart, at der ikke er nogen anden Maade at naa til et Resultat i denne Sag end at gaa den Vej, jeg har tilladt mig at foreslaa. Naar den ærede Ordfører sagde, at jeg ved andre Lejligheder har udtalt, at man ikke kunde vise over for den ærede Justitsminister en saadan Tillid, saa formoder jeg, at den ærede Ordfører sigtede til Retsreformen. Ordføreren [Tang]: Ja. Men jeg maa saa gøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at jeg her i Tinget var én af dem, der meget bestemt talte for den Dagsorden, som den Gang blev stillet. Den Udtalelse, den ærede Ordfører der fremkom med, er derfor aldeles ubeføjet. Jeg skal derfor tillade mig at opfordre Tingets Medlemmer meget indtrængende til at stemme for den foreslaede Dagsorden.

Duff: Jeg havde for mit Vedkommende ikke tænkt at tage Ordet i denne Sag,